

Anden, havde Jytte kunnet give sig til at snakke om Tyskeren paa en Maade, der røbede, at hun havde siddet der og haft travlt med at finde paa Undskyldninger for alt det hos ham, som frastødte hende. Men det var Gudskelov altsaa kun blind Allarm dennegang. Og det vilde da ogsaa have været til at græde Blod over, dersom Jytte efter sin trofaste, tilsyneladende saa haabløse Venten paa en dødssyg Mand netop nu var gaaet hen og havde tabt sit Hjerte til en Anden. Naar hun nu blev gift og fik et virkeligt Maal for sit Liv, vilde ogsaa nok hendes gamle Sundhed vende tilbage. Kærlighedens Lykke var jo dog den bedste Medicin. Det kendte hun fra sig selv. — —

Hun hørte Skridt udenfor paa Gruset. »Der er han!« tænkte hun og rejste sig bevæget. Men hun blev skuffet. Det var blot en gammel Herre, en af deres Husfæller, der kom trippende hjem fra sin Eftermiddagstur.

JYTTE sad allerede fuldt paaklædt foran Spejlet oppe i sit Kammer. Hun var en af de Brunetter, hvem alting klæder, og som derfor gerne bliver lidt ligegyldige for deres Udseende. Uden mange Overvejelser havde hun af sit Klædeskab taget en broncefarvet Silkekjole med Underærmer af hvide